

vejevja, lice pa mu je ležalo na olupljenem smrekovem hlodu. Zgrabil ga je za roko. Bila je še topla; toda ko jo je izpustil, je brez življenja padla na zelene smrekove veje in vejice. Naglo se je sklonil in obrnil k sebi gospodarjevo lice. Oči so bile na pol odprte, tudi usta so bila na pol odprta, a iz njih ni bilo diha, na levi strani čela pa je iz majhne rane kapljala kri. V grozi je izpustil mrtvo gospodarjevo glavo in se pognal po frati navzdol.

»Aú-aú-aú!«

Mutčevi divji kriki so končno prebudili vse, kar je bilo živega na Tihčevem.

(Odlomek iz romana Šumijo gozdovi domači.)

PESMI

France Pibernik

ORANŽNA ILOVNA SLED

1

In govori barva zravnanega kraja,
ko nosi čas od leve na desno
s črniko in kačjimi jagodami,
z nočjo,
a jo rosna sivina zgodnje ure ustavi:
pajek ne bo varoval svoje srebrne rozete.
Šel bo pod robom jutrovih senc
v zaledje zelenih nasipov
in v progasto beli glasbi čakanja
mislil na divji škrlatni dež.
V njem presekani piškurji
srebajo padajoči prehod rjave prsti
severovzhodnega brega,
da zdrzne se deblo in srna,
da veslo na splavu dopoldneva ne obmiruje
in sonce modrikasta okna zalivske gladine
spominu ubitih ubija.

Zato opoldne
oranžna ilovna sled do nekropole.

In govori barva neznanega dna:
 globoko gleženj vodne perunike
 se izmika v stolpasto steblo,
 v rumeni popoldanski perigon.
 Skozi plitvino kaluže odhaja kotačnik
 v smeri ugaslih brezastih naplavin,
 in ker nizko je sonce ob petih,
 z mrtvimi krili znani pristan
 enodnevnica išče.

Potem do večera ni glasu:
 v duši in od nikoder
 edini zvok je barva.

STOPINJE

Odstopi dan
 in stopi v preddverje noči.
 S trsom zareži si znamenje nemega,
 ki šel po nevidni bo poti
 in z mrzlim dotikom blazinic
 širil daljavo v dosegu roké
 in spominov na jutro.

Stopaš in gibi golih stopal
 v smeri močvirskih rokavov
 iščejo vlažnih peščin na edinem prehodu.
 Slepe sledi dneva se gnetejo v njem
 in troblja vedomca izvablja muko odprtih ust,
 zakaj vhod je zdaj mrk in za tabo.

Koščeno misel obrneš do roba.
 V votlini noči stopinje so možnost.

CVETLIČNI AZIL

Prišel si,
 da našel bi pot do azila.
 Prehodil močvirski si svet,
 kjer čudežni pevci žive

in čudežne rože cvetijo,
a glej,
v kraljestvu razkošnih bogov,
kjer sonce in noč si delita omizje,
ne najdeš vratarja,
zakaj ta svet je le v sebi.

Vrnil se boš na peščeno ledino
in kakor doslej
gojil svojo mimozo
za steklom.

Tako. Za cvetlični azil.

DEVETO POGLAVJE

Pred nami nosijo transparente,
pred nami nosijo zvok.
Hodimo v vrste odeti,
hodimo kakor izpraznjeni jok.

O človek, ki braniš kamen
v plitki gomili zakopan,
o človek, ki proti severojugu
tečeš tisoči dan.

Kamor naše gore prispejo,
kje je v puščavi zid.
In kadar ledena pola dosežejo,
kje je kamelji zenit.

Pred nami nosijo transparente,
glasniki so menjali zvok.
Hodimo v vrste odeti,
hodimo kakor izpraznjeni jok.

TUJI OGNJI

Med svetinjami stopamo
in jih častimo,
za tujo smrt
se bojimo.

Izgnani vedež
bodočih dni,
z zlatom je ovešen,
zveličan ni.

Ogreta grla
grčijo napev,
o kako veličastno,
ko nekdo nekoč je šel...

Mi pa ne grèmo,
naj bo, kakor je.
Med svetinjami žebramo,
okrog nas tuji ognji gore.

BESEDA

Rečeš ne.
A to sta samo dva glasova,
ki dvignjena v prostor
nista več tvoja.

Kdorkoli je tu,
je postal lastnik dveh glasov,
a ju lahko pošlje nazaj,
da znova pogledaš,
če sta glasova res
beseda za druge.

Pa ju odženeš s pogledom,
ker nista več tvoja.
Rekel si ne.

POST FESTUM

Vzeli so nam orožje.
Zakopano leži, rjavi.

Imamo zarjavelo orožje.